

Sygn. akt VII Ka 969/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Firkowski (spr.),

Sędziowie: SO Magdalena Chudy,

SO Małgorzata Tomkiewicz,

Protokolant st. sekr. sądowy Katarzyna Filipiak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Marii Kuleszy-Chaleckiej

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2013r.

sprawy oskarżonego P. P.

oskarżonego o przestępstwo z art. 27c ust 1 pkt 2 ustawy z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 24 lipca 2013r., sygn. akt II K 1521/12

I zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

- za podstawę skazania i wymiaru kary w pkt. I sentencji przyjmuje art.27c ust.1 pkt.4 ustawy o rybactwie śródlądowym,
- z opisu czynu w pkt. I sentencji eliminuje słowo „rybackiego”,
- uchyla pkt. IV sentencji,

II w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym kwotę 30 (trzydzieści) zł tytułem opłaty za II instancję.

Sygn. akt VII Ka 969/13

UZASADNIENIE

P. P.został oskarżony o to, że w dniu 12 kwietnia 2012r. na starorzeczu rzeki Ł.w miejscowości S., gmina D., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, za pomocą rybackiego narzędzia połowowego w postaci agregatu prądotwórczego wytwarzającego w wodzie pole elektryczne charakterystyczne dla prądu zmiennego, dokonał połowu dwóch sztuk ryb z gatunku okoi i karaś wartości około 10 zł. działając na szkodę (...) Związku (...)okręg w O.

tj. o przestępstwo z art. 27c ust.1pkt 2 ustawy z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym.

Sąd Rejonowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 24 lipca 2013 roku, w sprawie II K 155/12:

I oskarżonego P. P. uznał za winnego tego, że w dniu 12 kwietnia 2012r. w starorzeczu rzeki Ł. w miejscowości S., gm. D. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami za pomocą rybackiego narzędzia połowowego w postaci agregatu prądotwórczego wytwarzającego w wodzie pole elektryczne charakterystyczne dla prądu zmiennego, dokonał połowu dwóch sztuk ryb z gatunku okoń i karaś powodując szkodę o wartości około 10 zł działając na szkodę (...)Związku (...)Okręg w O. tj. winnego popełnienia czynu z art. 27 c ust. 1 pkt. 2 ustawy o rybactwie śródlądowym i za to z mocy art. 27 c ust. 1 pkt. 2 ustawy o rybactwie śródlądowym skazał go na karę grzywny po 30 (trzydzieci) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

II na podstawie art. 27c ust. 2 ustawy o rybactwie śródlądowym orzekł podanie wyroku do publicznej wiadomości przez wywieszenie na tablicy ogłoszeń w Urzędzie Miasta w O. przez okres 1 (jednego) miesiąca,

III na podstawie art. 27c ust. 3 pkt. 1 lit. b powołanej ustawy orzekł od oskarżonego nawiązkę na rzecz (...)Związku (...) Okręg w O. w wysokości 50 (pięćdziesiąt) zł,

IV na podstawie art. 27c ust. 3 pkt 4 cytowanej ustawy orzekł zakaz składania ofert do konkursu ofert na oddanie w użytkowanie obwodu rybackiego na okres 1 (jednego) roku.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, który na podstawie art. 425 § 2 kpk oraz art. 444 kpk zaskarżył go w całości na korzyść oskarżonego i zarzucił mu:

1/ obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk i art. 424 kpk – polegającą na oparciu orzeczenia tylko na dowodach niekorzystnych dla oskarżonego i rozstrzygnięciu wszelkich istotnych wątpliwości co do jego winy na jego niekorzyść oraz przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów, prowadzącą w efekcie do błędnego ustalenia, że w/w oskarżony dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa w sytuacji, gdy oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i tak:

a/ nie dokonanie zgodnie z zasadami określonymi w powołanych przepisach krytycznej oceny rozbieżności zeznań strażników rybackich odnośnie przebiegu samego zdarzenia,

b/ rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego praktycznie wszystkich istniejących wątpliwości w sytuacji, gdy żaden ze świadków nie wskazywał aby widział ww. stojącego na „czatach” czy w jakikolwiek sposób kontaktującego się z oskarżonymi Z. G. i J. W.,

c/ błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na mylnym przyjęciu, iż oskarżony popełnił przypisane mu przestępstwo, podczas gdy w materiale dowodowym nie ma żadnego dowodu, który bezpośrednio wskazuje na sprawstwo ww.,

d/ nieuprawnione i błędne ustalenie w pkt. I zaskarżonego wyroku, iż dwie ryby z gatunku karaś i okoń o nieznanym wymiarach stanowiły wartość 10 zł, podczas gdy świadek H. G. wskazywał, iż rzeka Ł. nie jest zarybiana w/w gatunkami ryb, a w tym stanie rzeczy pisemna informacja (...) w O. jest całkowicie niewiarygodna, gdyż kilogram świeżego karasia kosztuje około 6 zł, a jeden kilogram okonia około 8 zł,

e/ błędne ustalenie, że współoskarżeni S. O., Z. M. oraz P. P., znajdując się na brzegu starorzecza i nie mając jakiegokolwiek kontaktu z pływającymi łódką Z. G. i J. W. chronili ww. stojąc na przysłowiowych czatach oraz, że wskazane dwie sztuki ryb pochodziły ze starorzecza rzeki Ł..

Podnosząc tak sformułowane zarzuty autor apelacji złożył wniosek o zmianę wyroku i uniewinnienie P. P. P. lub ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego co do zasady nie zasługuje na podzielenie.

Na wstępie podnieść należy, iż Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny w zakresie zachowania oskarżonego polegającego na dokonaniu wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami połowu dwóch sztuk ryb z gatunku okoń i karaś za pomocą narzędzia połowowego w postaci agregatu prądotwórczego wytwarzającego w wodzie pole elektryczne charakterystyczne dla prądu zmiennego i spowodowania szkody o wartości około 10 zł działając na szkodę (...)Związku (...) Okręg w O.. W tym zakresie swoje ustalenia Sąd I instancji oparł o trafną analizę materiału dowodowego i ta ocena nie zawiera błędów natury logicznej czy też faktycznej. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynikają powody takiego rozstrzygnięcia, a Sąd Okręgowy podziela przedstawioną tam argumentację. W istocie stawiane przez apelującego zarzuty nie mogły podważyć zasadności tej części zapadłego rozstrzygnięcia.

W ocenie Sadu Okręgowego brak jest podstaw do podważenia relacji społecznych strażników rybackich, którzy przedstawili zachowanie oskarżonego z 12 kwietnia 2013r. A. P., W. M., S. L., G. S. i M. M. byli dla P. P. obcy, wcześniej nie dokonywali wobec niego żadnych czynności i tym samym nie sposób przyjąć aby ich relacja wynikała z uprzedzeń czy też była nacechowana stronniczością. Wręcz przeciwnie analiza ich twierdzeń wskazuje, że zeznawali oni w sposób wyważony i podawali o okolicznościach, co do których zaistnienia byli przekonani.

Odnosząc się do kolejnych zarzutów apelacji stwierdzić należy, że wprawdzie jedynie dowody zgromadzone w toku postępowania w stosunku do osób przebywających na łódce były dowodami bezpośrednio wskazującymi na ich sprawstwo, w przeciwieństwie do dowodów dotyczących osób przebywających na brzegu w tym oskarżonego, mających charakter poszlakowy, to jednakże pozostają one w takim wzajemnym związku, że pozwalają na pewne określenie roli w przestępstwie P. P.. Zauważyć przy tym należy, że współoskarżeni O. i M. wyroku nie zaskarżyli godząc się z ustaleniem Sądu I instancji, iż działali w ramach podziału ról. Analogiczne zaś zachowanie słusznie przypisano oskarżonemu. Taka postawa dowodzi prawidłowości wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ustaleń między innymi w zakresie tego, że strażnicy rybaccy zanim przyjechali na miejsce pobytu oskarżonych uzyskali wiarygodną informację od świadka P. o „grupie **pięciu** mężczyzn połowiących ryby za pomocą prostownika”. W tej grupie osobowej bez wątpienia był i P. P., który przecież sam przyznał, że był tam poproszony przez Z. G. jako kierowca pojazdu Natomiast udział w samym przestępstwie P. P. polegał na zabezpieczeniu czynności bezpośrednio znamionujących przestępstwo, realizowanych przez osoby znajdujące się w łódce. Tym samym akcentowany przez skarżącego fakt brak kontaktowania się przez P. P. (w chwili interwencji) z osobami w łódce nie może spowodować uwolnienia oskarżonego od odpowiedzialności za przypisany mu czyn skoro zważy się na całokształt ustalonych okoliczności, w tym celowe wywrócenie łódki, zabezpieczenie przedmiotów służących do kłusownictwa czy też wreszcie brak sieci, o których mówił oskarżony. Co więcej z relacji A. P. wynika, że oskarżony wraz z innymi osobami przebywającymi na brzegu zachowywał się w sposób wskazujący na obserwację terenu. Podkreślić należy również i to, że nie sposób jest pominąć badania przeprowadzonych dowodów, w tym i wyjaśnień oskarżonego przez pryzmat zasad wiedzy i doświadczenia życiowego, warunkowanych koniecznością logicznej konfrontacji z zeznaniami świadków. Trafnie zatem Sąd Rejonowy odrzucił wyjaśnienia P. P. albowiem nie sposób logicznie wyjaśnić dlaczego nie mając związku z rybactwem miałby wraz z innymi osobami podejmować walkę z kłusownictwem i to jeszcze w okolicznościach stwarzających realną podstawę do postawienia mu samemu takiego zarzutu. Nie sposób przy tym pominąć i tego, że współoskarżeni G. i W. podjęli nieudaną próbę pozbycia się narzędzi służących do poławiania prądem zmiennym oraz ryb. W konsekwencji konfrontacja dowodów osobowych prowadzi do wniosku, że jedynie dowody obciążające oskarżonego można obdarzyć przymiotem wiarygodności. Świadczą one bowiem o współdziałaniu P. P. o poławianiu ryb za pomocą urządzeń wytwarzających prąd zmienny, co jest zakazane i wyczerpuje znamiona przestępstwa.

Wbrew zarzutowi apelacji wartość ryb nie jest znamieniem przestępstwa przypisanego oskarżonemu i stanowi jedynie przesłankę dla określenia wysokości nawiązki, która została orzeczona w stosunkowo niskim wymiarze.

Odrzucić również należy zarzut apelacji jakoby zatrzymane ryby nie mogły występować w starorzeczu Ł., albowiem takim gatunkiem wód tych się nie zarybia. Zważyć bowiem należy na charakter otwarty zbiornika wodnego, migrację ryb, jak też zeznania świadka H. G., który podał, że oba gatunki ryby, o których mowa w czynnie przypisanym występują w wodach przedmiotowego akwenu. Natomiast z zeznań świadka S. L. wynika, że stan wody powodował połączenie głównego nurtu rzeki z jej starorzeczem. Tym samym nie jest możliwe uznanie, że nie zarybianie określonym gatunkiem ryb jest równoznaczne z niewystępowaniem tego gatunku.

Niezależnie od zarzutów apelacji w oceni Sądu Okręgowego konieczna była wobec treści zarzutu zmiana kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu, przy czym w żaden sposób nie powoduje to pogorszenia sytuacji procesowej oskarżonego. P. P. został bowiem oskarżony między innymi o to, że działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, za pomocą rybackiego narzędzia połowowego w postaci agregatu prądotwórczego wytwarzającego w wodzie pole elektryczne **charakterystyczne dla prądu zmiennego**, dokonał połowu dwóch sztuk ryb. Zatem oskarżonemu nie zarzucono znamienia czynu, że działał on „**nie będąc uprawnionym do rybacktwa**”. Zgodnie z przepisem art. 27c ust.1pkt.2 ustawy o rybaństwie śródlądowym karalne jest poławianie ryb rybackimi narzędziami połowowymi lub urządzeniami połowowymi przez osobę „nie będącą uprawnionym do rybaństwa albo osobę poławiającą na jego rzecz”. Natomiast połów ryb przez wytwarzanie w wodzie pola elektrycznego charakterystycznego **dla prądu zmiennego** jest z mocy prawa niedozwolony- porównaj art. 8 ust.1pkt.6 ustawy o rybaństwie śródlądowym. W konsekwencji narzędzia wytwarzające prąd zmienny nie mogą być również **rybackimi narzędziami połowowymi**.

W przypisanym P. P. czynnie zawarto faktycznie wszystkie znamiona przestępstwa kwalifikowanego z art. 27ust.1**pkt.4** w zw. z art.8ust1pkt.6 ustawy o rybaństwie śródlądowym i tym samym błędnie w zaskarżonym wyroku zakwalifikowano go z art. 27ust.1**pkt.2** ustawy. Takie poprawienie kwalifikacji prawnej czynu było w ocenie sądu odwoławczego dopuszczalne albowiem nie jest ono dla oskarżonego niekorzystne. Jednocześnie z opisu czynu wyeliminowano słowo „rybackiego” albowiem urządzenie, którego użyto do połowu ryb nie jest żadnym z urządzeń dopuszczonym przez ustawę o rybaństwie śródlądowym – porównaj wykaz rybackich narzędzi połowowych i rybackich urządzeń połowowych zawarty w §9 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z 12 listopada 2001r. w sprawie połowu ryb oraz warunków chowu, hodowli i połowu innych organizmów żyjących w wodzie(Dz. U. nr 138, poz.1559, ze zm.).

Z urzędu także uznano za celowe uchylenie rozstrzygnięcia z pkt. IV sentencji podzielając w tym zakresie argumenty wynikające z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2013r. w sprawie III KK 429/12. We wskazanym orzeczeniu między innymi stwierdzono, że środek karny z art.27cust.3pkt.4 przedmiotowej ustawy stosuje się odpowiednio, co oznacza, że nie jest on w każdym wypadku obligatoryjny. Tym samym uwzględniać należy w każdym wypadku specyfikę określonego układu procesowego. W konsekwencji orzekanie takiego środka jest obligatoryjne jedynie co do osoby, która należy do osób uprawnionych do rybaństwa w myśl art.4 ustawy lub też z okoliczności sprawy wynikać może, że będzie się ubiegać o zawarcie umowy o użytkowanie obwodu rybackiego. Te okoliczności bez wątpienia P. P. nie dotyczą.

Mając powyższe na uwadze zaskarżony wyrok zmieniono w ten sposób, że:

- za podstawę skazania i wymiaru kary w pkt. I sentencji przyjęto art.27c ust.1 pkt.4 ustawy o rybaństwie śródlądowym,
- z opisu czynu w pkt. I sentencji wyeliminowano słowo „rybackiego”,
- uchylono pkt. IV sentencji,

II w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymano w mocy,

III zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym kwotę 30 (trzydzieści) zł tytułem opłaty za II instancję.

O kosztach procesu postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art.3ust.1 i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późn. zm.).